

JUBILEUL DE PE STRADA AZUSA

Mulțumesc,
frate, mulțumesc din inimă.

Este

un mare privilegiu să fiu în după-amiaza aceasta aici, în „Templul îngerilor”, și să particip la sărbătorirea revărsării Duhului Sfânt de pe strada Azusa. Văd o mulțime de oameni care stau afară, în semn că încă susțin credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna și credem că în săptămâna care ne stă în față, Dumnezeu va face cu mult peste măsură pentru noi, onorându-ne cu prezența Sa la fiecare adunare în care vor vorbi o mulțime de predicatori unși. Credem că de la această adunare se va declanșa o revărsare rusalistică de modă veche care se va răspândi în toată lumea înainte de venirea Domnului Isus.

Știu

că este cald, de aceea vom merge direct la Cuvânt și vom citi din **Luca 4.16-18**:

„A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească

și I s-a dat cartea prorocului Isaia.

Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați.”

Fie ca Domnul să-Și adauge binecuvântările la citirea Cuvântului Său. Ce privilegiu este să te afli astăzi în Los Angeles, știind că cu mulți ani în urmă, spaniolii care navigau în sus și-n jos pe Coasta de vest, au găsit locul acesta minunat. Ceea ce nu au știut ei atunci, a fost ce oraș mare și frumos va deveni locul acela în viitor. Apoi, este un mare privilegiu să fim aici în „Templul îngerilor”, care este un extraordinar monument comemorativ care ne aduce aminte de epoca Evangheliei Depline și de marea

revărsare a Duhului Sfânt de pe strada Azusa, în urmă cu cincizeci de ani. M-am uitat în ziar și am văzut fotografia vechii misiuni de pe strada Azusa; iar mai jos se regăsea fotografia acestui frumos monument, biserica străbătând un drum destul de lung din ziua aceea până astăzi, de la vechea Misiune până la locul în care suntem adunați noi astăzi.

Centrul
de misiune de pe strada Azusa, Los
Angeles, 1906

Templul

îngerilor, Los Angeles, a fost construit în anul 1923 de către Aimee McPherson și avea capacitatea de 5.300 de locuri.

Cred

că asociația predicatorilor a ales un loc minunat pentru a ține această întrunire, deoarece acest „Templu al îngerilor” stă astăzi ca o aducere aminte a unei mame care a simțit în adâncul inimii ei că Isus Hristos trăiește încă și împărățește: mă refer la doamna McPherson. Astăzi, trupul ei doarme în Forest Lawn, sufletul ei bun se odihnește cu Dumnezeu, iar plecarea ei a lăsat urme pe nisipul timpului.

Sunt

recunoscător pentru că pot să fiu aici, în această clădire, împreună cu fratele McPherson, fiul ei, cu fratele Teeford, cu lucrătorii și cu mădularele acestei mari părtășii, care au venit din toate părțile țării pentru această mare întrunire... și pentru că am privilegiul să vă vorbesc în cadrul acestor două seri de servicii. Dorința noastră este să ne unim inimile în rugăciune, să credem și să ne încredințăm lui Dumnezeu pentru o altă mare revărsare, deoarece

El este Același și nu dă greș niciodată.

Când

Isus a predicat anul de îndurare al Jubileului, a fost un alt Jubileu, ca cel de pe strada Azusa, care a început la Rusalii și a continuat până astăzi. Astfel, noi continuăm marele Jubileu care a început cu o mie nouă sute de ani în urmă, la Rusalii.

Sunt

atât de fericit pentru că am primit și eu Duhul Sfânt și sunt un frate închinător al acestei credințe scumpe de partea căreia stați voi toți astăzi. În ce privește vestirea, mă simt ca unul care este în afara cadrului, deoarece aici sunt mulți care predicau Evanghelia încă înainte de nașterea mea. Spun aceasta, deoarece în California, marea revărsare a Duhului a fost în anul 1906, adică cu câțiva ani înainte de nașterea mea. Astăzi, sunt printre noi oameni care își amintesc acele zile, eroi ai credinței care au îmbătrânit și au părul cărunt, dar să știți, fraților, că există o mare răsplătire care ne așteaptă pe partea cealaltă, când vom trece Dincolo.

După

ce am stat de vorbă cu mulți dintre ei, am înțeles ce preț scump s-a plătit de-a lungul anilor, până să ajungem în această zi când văd această biserică prosperă adunată în locul acesta: mi-au spus cum au stat afară uzi în timpul nopților, cum au mărșăluit pe lângă liniile de cale ferată, cum au cules porumb de pe câmp și l-au sfărâmat pentru copiii lor fiindcă au dus-o greu.

Nădăjduiesc

că într-o zi glorioasă, ne vom întâlni într-un mare Jubileu, iar atunci toți cei răscumpești de-a lungul epocilor, vor sta la marginea Pământului și vor cânta cântarea răscumpeștii, în timp ce îngerii adunați în jurul Pământului, vor sta cu capetele plecate pentru că nu vor înțelege despre ce vorbim. Ei nu au nevoie de răscumpeștie, dar noi, sărmanii păcătoși pierduți, am fost răscumpești prin harul Său și știm ce înseamnă că cântăm cântarea răscumpeștii, povestea răscumpeștii noastre. Ce zi măreață va fi ziua în care Îl vom încorona ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor!

Textul

citit astăzi, ne vorbește despre Hristos, când a intrat în Templu și a citit că

El va vesti anul de îndurare. Ungerea Duhului era peste El; El a citit din Scriptură, după care a închis Cartea și a stat jos. Ce cuvinte scumpe au ieșit de pe buzele Lui!

În

Vechiul Testament exista un an care era numit Anul jubiliar, în care puteau fi eliberați toți cei aflați în robie. Fiecare om aflat în captivitate putea fi liber. Anul jubiliar are o mare însemnătate pentru această zi, fiind o umbră, un tip pentru Jubileul nostru. Au trecut multe sute de ani, dar același Dumnezeu care a trimis Jubileele Sale în acele zile, le trimite și astăzi, și noi vedem că toți oamenii care erau robi și se aflau în captivitate, așteptau venirea Anului de îndurare care era anunțat prin sunetul trâmbiței. Atunci, toți cei aflați în captivitate puteau fi eliberați pe deplin, fără să plătească vreun preț pentru eliberarea lor. Dacă săpau, puteau să arunce sapa sau orice altă unealtă cu care lucrau și să plece, pentru că erau liberi. Dar acest lucru era la libera lor alegere. Astfel, dacă nu voiau să fie liberi, erau duși la Templu, iar stăpânul lor lua o sulă și le găurea urechea, ceea ce însemna că urmau să slujească stăpânului lor pentru totdeauna.

Cât

de adevărat este acest lucru pentru ziua de astăzi! Cât de adevărat a fost acest lucru cu cincizeci de ani în urmă, când Duhul Sfânt S-a revărsat mai întâi în acel depozit părăsit, despre care am auzit că înainte de aceasta a fost folosit ca și grajd pentru vite.

Când

Isus a venit prima dată, pe pământ, în trup de carne, S-a născut într-un grajd, iar când a venit în Los Angeles, a făcut-o tot într-un grajd. Aceasta este smerenia lui Dumnezeu! El S-a smerit pe Sine însuși ca să ne poată răscumpăra pe noi din păcat.

Robul

care nu voia să fie eliberat, trebuia să fie însemnat, ceea ce este un simbol perfect pentru astăzi, cu privire la semnul fiarei, dar și la Pecetea Duhului Sfânt, a căror însemnătate a fost atât de mult discutată!

„...credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin

Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10.17). Dar dacă auzim vestea eliberării

noastre și refuzăm s-o primim și să plecăm liberi, vom fi însemnați pentru totdeauna. După părerea mea, „a fi însemnat sau pecetluit departe de Dumnezeu”, înseamnă să primești semnul fiarei. „A auzi” înseamnă „a primi una sau cealaltă.” Deci, când auzim vestea eliberării noastre, o putem accepta și să fim liberi.

Când robul auzea sunetul trâmbiței Jubileului și nu voia să fie liber, trebuia să fie însemnat.

Astăzi, când bărbații și femeile aud această minunată Evanghelie a Domnului Isus Hristos și a botezului Duhului Sfânt, se află într-un punct în care trebuie să ia o decizie. Voi nu puteți auzi Evanghelia și să rămâneți aceiași. Dacă o acceptați, Îl primiți pe Hristos, iar dacă o refuzați sunteți însemnați departe de Hristos, ceea ce arată că se face o diferență în funcție de atitudinea pe care o aveți când auziți Cuvântul.

În dimineața aceasta, eu am vorbit într-un tabernacol din oraș despre subiectul acesta și am spus că Dumnezeu dorește ca biserica să fie liberă. Pe parcursul acestor cincizeci de ani care au trecut, s-au întâmplat multe lucruri, mulți credincioși fiind prinși și luați în robie de către lume, iar barierele denominaționale au rupt adesea părțasia și au tras granițe de separare.

Cu câțva timp în urmă, cineva de aici m-a întrebat:

„De care biserică aparții, frate Branham?”

„Există o singură Biserică”, am răspuns eu, „deoarece cuvântul „Biserică” înseamnă „cei chemați afară.”

„Am vrut să știu de care denominațiune aparții.”

„De niciuna și de toate”, am răspuns eu.

Ieri dimineață, fratele Shakarian a făcut o afirmație care mi-a rămas în minte. El a spus: „Rusaliile nu sunt o denominațiune și nu sunt o organizație, ci sunt o experiență cu Dumnezeu pe

care o are fiecare bărbat și femeie.”

Metodiștii, bapțiștii, prezbiterienii și toți ceilalți, pot trăi această experiență atunci când aud Cuvântul lui Dumnezeu și decid să acționeze în conformitate cu ce spune El. Duhul Sfânt este pe pământ de aproape două mii de ani și oricine dorește, poate veni pentru a-i fi părtaș. Toți cei aflați în robie pot fi eliberați când aud Cuvântul, dar dacă îl refuzați, totul s-a terminat pentru voi.

Mai demult, am lucrat la o fermă de vite din Colorado și duceam vitele la păscut în rezervația Arapaho. Fiecare fermier care putea aduna o tonă de baloți de nutreț, putea să-și ducă pe timpul verii vitele la păscut în acel loc. Noi am mers de multe ori și am dus micuțele turme de vite acolo sus în rezervație, și am observat că fiecare ciurdă avea o marcă diferită: „Leneșa K”, „Diamantul T” și multe alte mărci diferite. Vitele care intrau pe porți în rezervație purtau un semn diferit, dar toate erau din rasa Hereford, pentru că era singura rasă recunoscută acolo.

Eu cred că aceasta se va întâmpla și la sfârșitul drumului: Dumnezeu nu Se va uita la marca pe care o avem, dar nici un om care nu este născut din nou din Duhul lui Dumnezeu, nu va putea intra Acolo. Indiferent de „marca” pe care o purtați, cât timp sunteți un credincios adevărat, un sfânt al lui Dumnezeu născut din Duhul Sfânt, veți trece în ziua aceea prin Poartă, acest lucru fiind la fel de sigur pe cât este de sigură existența acestei lumi.

Ce tablou minunat!

În rezervație se mai petrecea ceva interesant: după o vreme, îngrijitorii mergeau și ridicau garduri despărțitoare. Unele vite erau alese și duse să pască pe anumite văi, iar îngrijitorii ridicau garduri pentru ca vitele să nu poată ieși de acolo. Dar la sfârșitul sezonului, toate acele garduri despărțitoare erau doborâte, iar vitele se adunau pentru a sărbători un mare jubileu. Toate erau din rasa Hereford, ceea ce le dădea dreptul să participe la sărbătorirea jubileului.

Rugăciunea mea înaintea lui Dumnezeu este ca în săptămâna care urmează, să fie doborâte toate zidurile denominaționale,

pentru ca toți copiii născuți din nou ai lui Dumnezeu să fie aduși din nou împreună într-un mare Jubileu al Duhului Sfânt.

De-a lungul ultimilor cincizeci de ani, în biserică s-au întâmplat multe lucruri și, deși îmi pare rău să spun aceasta, mulți au căzut.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că astăzi ne-am adunat în acest mare și minunat templu și sunt sigur că fiecare credincios care a venit aici alături de fratele McPherson și toți ceilalți care sunteți aici, veți aduce tot ceea ce aveți și veți pune pe altarul lui Dumnezeu, pentru o revărsare de modă veche a Duhului Sfânt, ca cea de la început. Ceea ce ne trebuie, prietene creștin, este un timp Jubiliar, deoarece diavolul i-a luat captivi pe mulți dintre credincioși, prin faptul că în biserică au intrat răceala, indiferența și lumea.

Ne-am putea ocupa de un alt subiect, dar cred că astăzi ne-am adunat aici ca să sărbătorim trezirile de modă veche date de Duhul Sfânt, care au avut loc și despre care au vorbit părinții noștri: cum veneau îngerii din cer și cântau în adunări, în timp ce puterea lui Dumnezeu prelua controlul, iar sfinții erau născuți din nou și aveau loc lucruri mărețe.

Toate acestea s-au petrecut în urma predicării de modă veche, într-un fel care țintea uciderea păcatului, într-un loc retras, sub cerul liber. Bărbații aceia nu cunoșteau probabil nici Abecedarul, dar Îl cunoșteau pe Hristos și aveau botezul Duhului Sfânt. După aceasta flămânzim noi astăzi: după botezul de modă veche al Duhului Sfânt și după o revărsare a binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Înapoi la vechea cale!

Necazul este că noi am lăsat lumea să se strecoare înăuntru. Aceasta este problema bisericilor noastre de astăzi: am cedat puțin aici, puțin dincolo, iar diavolul a intrat înăuntru și a câștigat puțin teren aici, încă puțin dincolo și primul lucru pe care îl constatăm este că totul e confuz. Dar Îl rog pe Dumnezeu ca în timpul acestei adunări de modă veche, pe care o avem aici, bărbații să uite de toate tradițiile lor și de toate granițele care s-au ridicat, să pună deoparte orice povară și astfel să

avem o adunare de modă veche, în care oamenii să fie născuți din nou. Mă rog ca Dumnezeu să ne dea sute de oameni umpluți cu Duhul Sfânt, la altarul de aici, unde mă voi ruga pentru păcătoși și vom face alte lucruri care se vor ivi pe parcursul acestei adunări. Oh, ce diferență!

Oamenilor, eu vă iubesc pe toți! Voi m-ați îmbrățișat și m-ați privit ca pe un frate al vostru, când eram doar o stârpitură, dar acum sunt responsabil pentru voi și cred că ne apropiem de a doua venire a Domnului Isus Hristos, fiindcă suntem la sfârșitul timpului.

Voi știți că Isus a predicat anul de îndurare, iar după aceea a venit Jubileul. Acum, noi am avut o mare trezire în aceste ultime zile, iar Dumnezeu ne-a întâlnit la adunările de modă veche din toată țara, dar cred că am ajuns la sfârșitul lor. Cred că suntem la sfârșitul drumului și așteptăm venirea Domnului Isus. De asemenea, cred că următorul lucru pe care îl așteptăm este adunarea întregului popor al lui Dumnezeu care a fost risipit și prins de lucruri care l-au dus în robie. Când spun aceasta, mă gândesc, de exemplu, la morala din bisericile noastre.

Cu ani în urmă, când a stat la acest amvon doamna McPherson și mulți alții care au venit aici alături de bărbatul acela de culoare care avea un singur ochi, ei au predicat Evanghelia de modă veche, iar bărbații și femeile au trăit o viață duhovnicească, ceea ce a făcut să aibă loc lucruri mari, dar noi am lăsat garda jos.

De exemplu, și nu spun aceasta ca să mustru, dar cred că astăzi ne-am adunat aici și că Duhul Sfânt este printre acești cinci mii sau poate mai mult de cinci mii de oameni, iar dacă l-am lăsa pe Dumnezeu să facă voia Sa în fiecare inimă, ar avea loc o trezire despre care ar scrie toate ziarele, iar vestea ar merge peste mări și oceane, de la un capăt la altul al pământului. Înapoi la vechea cale îngustă!

Diavolul ne-a luat în captivitate pe mulți dintre noi. Cu ani în urmă era păcat pentru o femeie să-și taie părul, dar astăzi, femeile pentecostale arată la fel ca femeile de pe stradă; nici nu mai puteți să le deosebiți de celelalte femei. Așa este. Mai demult, era păcat ca o femeie să se machieze, dar astăzi nu mai poți face diferența între o păcătoasă și o credincioasă. Care este problema? Înapoi la calea îngustă! Înapoi la

Rusalii! Înapoi la vechea experiență de pe strada Azusa!

Vreau să știți că mi-e rușine cu voi, predicatorilor și bărbaților care ați lăsat Cuvântul jos. Orice bărbat care pretinde că este un copil născut din nou al lui Dumnezeu și își lasă soția să se îmbrace și să facă ceea ce bărbații pentecostali le lasă pe soțiile lor să facă, dovedește că nu are prea multă bărbăție în el. Acesta este adevărul. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi, fraților, este o chemare înapoi la vechiul botez al Duhului Sfânt, pentru că atunci oamenii se vor întoarce înapoi. Amin. Acesta este adevărul. Poate ceea ce spun vă părjolește puțin, dar prefer să fiu părjolit acum decât să fiu ars mai târziu. Dacă ați fost luați în captivitate de diavolul, este timpul Jubileului; este timpul să ne întoarcem înapoi la vechea experiență a nașterii din nou, înapoi la Biblia de modă veche, înapoi la trăirea în care putem simți puterea lui Dumnezeu făcând valuri și chemându-i pe bărbați și pe femei la altar. Aceasta i-ar face să stea toată noaptea cu fața la pământ, rugându-se lui Dumnezeu și implorând eliberarea. Amin. Ce timp!

Doamna McPherson a plecat și mulți din cei contemporani ei, au trecut, dar dacă ar putea privi dincoace de balustradele slavei, ar striga „Amin!” la ceea ce am spus, aceasta fiind la fel de sigur pe cât este de sigur că mă aflu aici. Așa este. Înapoi la calea îngustă! Înapoi la Rusalii! Ceea ce trebuie să facem este să ne scăpăm urgent de „ornamentele” noastre luxoase și să ne întoarcem la Biblie și la Duhul Sfânt de modă veche; înapoi la trăirea în care bărbații și femeile arată, umblă și se comportă ca și creștinii. Amin.

Poate vă gândiți că sunt prea dur sau puțin nebun, dar vreau să vă spun că-mi place să fiu așa. Cu câțva timp în urmă, am mers prin Los Angeles, iar pe una dintre străzi am văzut un om care purta în față o pancartă pe care scria: „Eu sunt un nebun al lui Hristos!”, iar pe spate avea o altă pancartă pe care scria: „Tu al cui nebun ești?” Așadar, eu prefer să fiu un nebun al lui Hristos decât să fiu un nebun al diavolului.

Diavolul a intrat în bisericile noastre și ne-a făcut formali și indiferenți, de aceea, ceea ce ne trebuie astăzi, predicatorilor, lucrul de care avem nevoie, frați și surori, este o întoarcere înapoi. Avem nevoie de o adunare de modă veche, de sunetul trâmbiței Jubileului și de o revărsare a

Duhului Sfânt. Amin.

Cu siguranță, avem nevoie să ne întoarcem înapoi la adunările de rugăciune. Necazul este că am început să ne comportăm la fel ca lumea și să facem lucrurile pe care le face lumea. Cum s-a întâmplat aceasta? Din pricina „Evangheliei” de Hollywood; din cauză că ne-am uitat prea mult la televizor. În loc să mergem la adunările de rugăciune, am preferat să stăm acasă și să ne uităm la „Cine o iubește pe Lucy” și la alte lucruri de felul acesta, iar prin aceasta am stat departe de Cuvântul lui Dumnezeu și de biserică. Aceasta este cauza, fraților! Voi știți că acesta este adevărul.

Dumnezeu să ne ajute să ne întoarcem la experiența rusalistică de modă veche a botezului cu Duhul Sfânt.

Multe din aceste lucruri s-au întâmplat și din cauză că păstorul a lăsat garda jos. Așa este, laicilor! Da, domnilor. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o chemare afară și o ieșire afară, din care să se nască un Jubileu, o trezire de modă veche. Acesta este adevărul. Păcătoșii să vină și să plângă pe calea spre Calvar...

Cu puțin timp în urmă, un membru al unei anumite denominațiuni pentecostale, a vrut să vină la o părtășie a bisericii, dar nu voia ca aceasta să afle, de aceea diaconii l-au dus la părtășie în spatele perdelelor. Ceea ce avea nevoie să fie făcut era să fie scos din spatele perdelelor și dus la altar, acesta fiind lucrul de care avem nevoie și noi astăzi: să chemăm înapoi o experiență rusalistică adevărată. Noi nu avem nevoie de Angelus Temple (Templul îngerilor), nici de biserici noi, fiindcă avem unele din cele mai frumoase biserici de pe pământ. Deci nu avem nevoie de un nou „Templu al îngerilor”, ci avem nevoie de o trezire în „Templul îngerilor”; avem nevoie de o nouă trezire de Rusalii.

Noi nu avem nevoie de o nouă denominațiune pentecostală. Nu, domnilor! Dumnezeu să ne ferească de aceasta, fiindcă nu avem nevoie de o nouă denominațiune, ci avem nevoie să trezim ceea ce am organizat deja. De aceasta avem nevoie cu toții: de o trezire adevărată de modă veche. Dumnezeu știe că acesta este adevărul. Atunci, veți vedea puterea lui Dumnezeu venind și mișcându-Se încă o dată printre noi. Pe măsură ce Duhul Sfânt Se va mișca înaintea mesajelor pline de Duhul și a oamenilor umpluți cu Duhul, care

vor merge pretutindeni în lume pentru a predica Evanghelia, veți auzi „*un vuiet de pași în vârful duzilor*”.

Noi suntem cu adevărat recunoscători pentru ceea ce a făcut El. Îi suntem mulțumitori pentru toate aceste lucruri, dar ceea ce vreau să vă spun astăzi, fraților și surorilor, este că noi avem nevoie de o nouă predare în slujba Domnului; avem nevoie de o nouă revărsare a Duhului. Ce frumos ar fi dacă în această după-amiază, când în locul acesta frumos sunt adunați mii de oameni... ne-am preda din nou viețile și ne-am stabili ca scop al inimii, să mergem acasă, să ne spălăm fețele și să ne curățăm nu numai fețele, ci și sufletele, dar nu în apa Los Angeles-ului, ci în sângele Domnului Isus și în puterea lui Dumnezeu și să începem o viață nouă în Domnul. De aceasta avem nevoie astăzi: să fim spălați în sângele Mielului. Da, domnilor.

Ce tablou și ce timp! Nu vreau să vă țin mult, dar vă spun, prieteni: ceea ce ne trebuie astăzi sunt adunările de modă veche, de lungă durată. Când am citit cărțile despre „Cincizecimea timpurie”, acolo scria că ei predicau și se rugau toată noaptea. Ce timp a fost acela! Și iată că în timp ce noi slăbim, Dumnezeu este atât de binevoitor încât revarsă și astăzi în audiență Duhul Său cel Sfânt, la fel cum a făcut în oricare alt timp de-a lungul epocii, iar dacă inima voastră este pregătită să-L primească, El este gata să vi-L dea. Așa este. Amin.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate manifestările Duhului Sfânt, pentru că am văzut semne și minuni; Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare persoană care vorbește în limbi, pentru fiecare dar de vindecare, pentru fiecare prorocie, pentru tot ce a făcut Dumnezeu în mijlocul nostru; Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare păstor, pentru fiecare evanghelist și pentru fiecare mădular al trupului Său, dar ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o nouă rededicare, o împăcare, o întoarcere la calea cea veche, iar dacă nu o vom face în alți cincizeci de ani, El nu va mai sta atât de mult. Ce ar putea fi dacă am mai sta încă zece ani și nu ne-am întoarce din nou la calea cea îngustă? Întoarceți-vă la trezirea rusalistică de modă veche de pe strada Azusa! Noi trebuie s-o avem! Dacă v-ați putea gândi cât de îndurător a fost Domnul Isus Hristos cu noi și ce a făcut pentru salvarea noastră; cât a fost de îndelung răbdător, fiindcă vrea ca niciunul dintre noi să nu piară, ci toți să vină la pocăință.

Cu câțva timp în urmă, am fost undeva să țin o adunare, dar a trebuit să fiu cazat înafara orașului. Mâncam într-un local micuț și drăguț, dar duminica au închis localul și s-au dus toți la biserică fiindcă erau metodiști. În după-amiaza aceea, imediat după încheierea serviciului mi s-a făcut foame și m-am gândit să-mi cumpăr un sandvici. Am traversat strada și am intrat într-un restaurant micuț. A fost o rușine să pășesc în locul acela! În local era un reprezentant al legii care juca jocuri de noroc la un automat, deși erau interzise în statul acela. Totuși, chiar un reprezentant al legii stătea acolo și se juca... Vă dați seama că aceasta duce la slăbirea puterii legilor noastre și vă închipuiți ce am simțit când am văzut aceasta. Legea care ni se cere să o respectăm fiecare dintre noi, era încălcată chiar de unul dintre cei chemați să vegheze asupra respectării ei. Același lucru îl simte și un necredincios atunci când îl vede pe un creștin procedând ca lumea. Rămâne cu aceeași impresie cu care am rămas eu.

În spate, într-un colț, am observat o tânără îmbrăcată indecent. Ea s-a dus și s-a așezat la rând la jocurile de table, dar dacă ați fi văzut băieții de acolo, felul cum se purtau... Am privit în dreapta mea, iar acolo am văzut o doamnă în vârstă, care ar fi putut să-mi fie bunică. Stătea acolo îmbrăcată imoral, iar pe buze era vopsită cu un ruj albastru. Oricine știe că o persoană normală nu are buze albastre. Dar ea era dată cu ruj albastru pe buze, și tot cu albastru era dată și în jurul ochilor. Femeia stătea la masă în compania a doi bărbați. În timp ce-i priveam, m-am gândit: „Dumnezeul meu, cum poți suporta să vezi așa ceva?”

Atunci, Domnul m-a chemat în spatele ușii și mi-a dat o vedenie. Am văzut cum Pământul se învârtea și am văzut cum se derulau păcatele mele și ale altora. M-am gândit: „Dumnezeule, de ce nu arunci locul acesta în aer? Cum poți suporta așa ceva?”

Atunci am văzut că în jurul lumii era ceva ca un brâu purpuriu și L-am văzut pe Domnul Isus stând acolo și privind cu milă spre Pământ. Am văzut cum păcatele mele mergeau spre El, dar Sângele Lui acționa ca un curățător înaintea lui Dumnezeu, așa că nu puteau ajunge în fața Sa. Am văzut că de câte ori făceam ceva rău, Sângele Lui stătea între mine și judecata lui Dumnezeu.

În vedenie, am mers până la El și L-am întrebat:

„Doamne, aceasta se întâmplă cu păcatele mele? Te rog să mă ierți, Doamne, pentru că n-am vrut să fac aceasta.” Atunci El a luat o carte micuță pe care era scris numele meu și care era plină cu păcatele mele și a scris pe ea: „Iertat!”, după care a aruncat-o în spatele Său, în Marea Uitării zicând: „Eu am iertat păcatele tale, dar tu ce spui despre femeia aceea?”

Când am ieșit din vedenie, m-am dus la masa femeii, m-am așezat lângă ea și am întrebat-o:

„Doamnă, ai fost creștină vreodată?”

„De ce mă întrebi aceasta?” a zis ea.

Am început să vorbesc cu ea, iar femeia mi-a spus o poveste înduioșătoare, din care am înțeles că s-a retras din biserică din pricina unor lucruri care se petreceau acolo, și astfel a luat-o pe o cale greșită. Spunea că are două fete care sunt niște doamne drăguțe, apoi mi-a povestit cum ajunsese să stea la masă cu cei doi oameni beți... I-am povestit ce mi-a arătat Domnul și i-am spus că El o iubește, după care i-am luat mâinile și i-am spus: „Doamnă, indiferent ce ai făcut, Dumnezeu te iubește încă.” Atunci femeia s-a ridicat de la masă și a îngenuncheat pe podea, în timp ce polițistul și ceilalți oameni prezenți în local și-au dat jos pălăria și am avut o întâlnire de rugăciune de modă veche. Astfel, femeia aceea a fost eliberată și adusă din nou la Hristos.

Prieteni, este Jubileul, suntem în Jubileu!

Este timpul ca bărbații și femeile să se întoarcă la Hristos.

Când am fost în Elveția, în timp ce stăteam în înalții munți Alpi, m-am gândit la Arnold von Winkelried. Cred că mulți dintre voi cunoașteți povestea lui. Ce erou a fost acest brav bărbat elvețian! Națiunea elvețiană fusese invadată de către o armată puternică, ce începuse să cucerească orașele. Sângele bravilor elvețieni, slab înarmați în fața acelei oștiri puternice, curgea pretutindeni, fiind depășiți numeric categoric, cu un raport de cincizeci la unu. Ei nu erau soldați și nu aveau o oștire antrenată care să lupte, așa că nu aveau nici o șansă în fața invadatorilor lor. Dar atunci a pășit în față un bărbat care se numea Arnold von Winkelried.

Micuța oștire elvețiană stătea acolo fără

nădejde, singurul lucru la care se puteau gândi fiind înfrângerea. Casele lor urmau să fie prădate și familiile lor ucise, iar pământul părinților lor avea să fie cucerit. Nu puteau face nimic și nu aveau nici o nădejde, dar atunci a pășit în față Arnold von Winkelried și le-a zis: „Frați elvețieni, astăzi îmi voi da viața pentru Elveția și pentru pământul nostru strămoșesc! Ce veți face? Jos, în valea de acolo, este o căsuță minunată în care soția și copilașii mei mă așteaptă să mă întorc. Dar ei nu mă vor mai vedea, pentru că astăzi îmi voi da viața pentru țara mea.” „Noi ce vom face?” au întrebat ceilalți, iar el le-a zis: „Toți cei care au arme, să mă urmeze și fiecare să facă ce poate el mai bine. Luptați cu ce aveți fiecare și nu vă temeți!”

Apoi, și-a ridicat arma în sus, a strigat cu glas tare: „Faceți loc pentru libertate!” și a pornit spre oștirea dușmană. S-a îndreptat direct spre locul unde erau cele mai multe sulite, iar când a ajuns în apropierea lor a strigat încă o dată cu glas tare: „Faceți loc pentru libertate!”, după care le-a cuprins cu brațele și le-a tras în pieptul său. Soldații elvețieni au prins curaj și l-au urmat, au străpuns rândurile oștirii vrăjmașe și au câștigat o mare biruință. Astfel, dacă astăzi este amintit numele lui Arnold von Winkelried, ochii elvețienilor se umplu de lacrimi și obrajii li se îmbujorează pentru eroul lor. După părerea mea, acesta a fost unul dintre cei mai mari eroi pe care i-a avut vreodată o oștire, și totuși este un exemplu minor. De ce spun aceasta?

Într-o zi, fiii lui Adam stăteau învinși: legea și profeții eșuaseră și nu se mai vedea nici o nădejde, fiindcă orice încercare făcută de rasa umană era sortită eșecului. Dar departe, în slavă, a existat Cineva care a pășit în față: era Fiul lui Dumnezeu. Îngerii L-au întrebat: „Ce vei face?”

„Voi merge jos și astăzi îmi voi da Viața pentru ei. Astfel, îi voi răscumpăra pe fiii căzuți ai lui Adam!”

El a venit jos, la Calvar, iar acolo a dat piept cu cea mai groasă suliță a vrăjmașului; S-a dus prin valea umbrei morții, a prins fiecare suliță a vrăjmașului și a tras-o în pieptul Său, chemând biserica Sa să-L urmeze și să facă fiecare ce putea mai bine.

Slăvit să fie Domnul, fiindcă în ziua

Cincizecimii, s-a auzit coborând din ceruri un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, care l-a înarmat pe fiecare credincios cu „o armă invincibilă”. Astfel, astăzi fiecare dintre voi este chemat să facă tot ce poate și să lupte cu ceea ce a primit, fiindcă rândurile vrăjmașului au fost frânte. Hristos l-a învins pe Satan, l-a deposedat de tot ce-a avut el vreodată, iar astăzi el nu mai este nimic altceva decât o cacealma, o păcăleală. Astfel, dacă el spune că nu putem avea o altă revărsare a Duhului Sfânt de modă veche, noi o putem avea chiar astăzi pentru că rândurile vrăjmașului sunt frânte, iar Dumnezeu nostru conduce și împărățește. Aleluia! Sunt bucuros pentru experiența de modă veche a Duhului Dumnezeului celui Viu!

Marele războinic Hristos a rupt rândurile vrăjmașului și l-a pus pe fugă, iar în ziua cincizecimii, frații aceia... Există ceva în legătură cu numărul cincizeci care aduce Jubileul. Deci, când ei au frânt liniile vrăjmașului, în ziua Cincizecimii, au dat un exemplu prin care arătau că și noi putem avea astăzi o trezire rusalistică de modă veche.

Frați și surori, ceasul este târziu; este mai târziu decât credeți voi! Când am fost în Finlanda cu fratele Moore, după război, am văzut că finlandezii lucrau zi și noapte la câmp. Ei nu mai aveau timp să are pământul din cauză că iarna era foarte aproape, așa că încercau să-l zgârie cât mai bine cu grapa ca să poată pune sămânța în pământ. Ei lucrau împreună cu micuții lor copilași, iar noaptea puneau o lanternă în față și continuau să tragă cu grapa. Trebuiau să se grăbească și să pună semințele în pământ, pentru că dacă nu făceau aceasta până veneau zăpezile, în anul următor nu ar fi avut recolte și ar fi murit de foame.

Frați și surori, cum vom avea o recoltă dacă nu arăm rapid ca să punem Sămânța lui Dumnezeu în pământ? Trebuie să mergem mai departe cu o altă revărsare de modă veche a Duhului Sfânt, iar femeile și bărbații să se întoarcă din nou la Dumnezeu, pentru că altfel se va pierde totul: această țară, biserica, Rusaliile, totul. Este nevoie să ne întoarcem la Sămânța originală, la Cuvântul lui Dumnezeu și la o trezire de modă veche! Credeți aceasta? Credeți că Dumnezeu ne va da o nouă revărsare?

O, vai! Sunt călăuzit în sufletul meu să le

fac oamenilor această propunere: eu cred că dacă fiecare dintre cei care suntem astăzi în această clădire, ne vom preda din nou viețile lui Dumnezeu și ne vom curăți înaintea Lui... așa cum i-a poruncit Domnul lui Iosua, să-i spună poporului să se curățească și să se sfințească și apoi să se prezinte înaintea Domnului. Eu cred că dacă ne curățăm de toată gândirea noastră rea, de tot egoismul, de bârfă, de toate faptele firii pământești, și venim cu sinceritate înaintea tronului lui Dumnezeu, va izbucni o trezire de modă veche a Duhului chiar aici, în „Templul Îngerilor” și va dura mai mult de o săptămână. Credeți?

Să ne ridicăm pentru o clipă în picioare. Nu putem face o chemare la altar într-un loc ca acesta, pentru că nu avem suficient spațiu, dar inima voastră este altarul, este locul în care locuiește Dumnezeu.

Mă întreb dacă sunt printre noi oameni care nu au primit Duhul Sfânt? Dacă ați auzit despre aceste lucruri mărețe care au avut loc, dar nu L-ați primit, nu vreți să ridicați mâinile spre Dumnezeu și să spuneți: „Vreau să primesc și eu botezul cu Duhul Sfânt.”? Vreți să ridicați mâinile, la balcon sau oriunde vă aflați? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Câți dintre cei care sunteți aici, nu L-ați primit pe Hristos ca Salvator personal? Doriți să ridicați mâinile? Sunteți îndeajuns de preocupați cu privire la destinația voastră veșnică, pentru a ridica mâinile spre Dumnezeu? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Câți dintre cei prezenți aici, L-ați primit deja pe Duhul Sfânt dar doriți să vă rededicați viața lui Hristos? Ridicați mâinile. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Eu cred că cei care s-au adunat la Rusalii în camera de sus, din Templu, după ce a fost predicat anul de îndurare al Domnului, erau credincioși. Ei erau adunați acolo cu un singur gând.

Cât de mult se aseamănă cu acel timp și adunarea din după-amiaza aceasta, când credincioșii din toate părțile s-au adunat din nou într-un singur loc, în „templu”, cu un singur gând. Ce timp minunat ar fi pentru o revărsare a Duhului Sfânt în mijlocul nostru, în această după-amiază, după ce am ascultat mesajele aduse cu puțin timp în urmă.

Dacă Dumnezeu v-a dat darul vorbirii în limbi, folosiți-I! Dacă Dumnezeu v-a dat darul tălmăcirii, folosiți-I! Dacă Dumnezeu vă îndeamnă să aduceți o mărturie, aduceți-o! Dacă Dumnezeu v-a înzestrat să predicați, faceți-o! Orice aveți, mergeți înainte cu acel lucru.

Hristos a rupt liniile vrăjmașului, să mergem dar să luăm biruința câștigată pentru noi de Domnul Isus Hristos.

Să ridicăm mâinile spre Dumnezeu, să-I mulțumim și să-L slăvim pentru tot.

Tată ceresc, Îți mulțumim pentru revărsarea Duhului Sfânt. Doamne, credem că vom avea o adunare mare și o mișcare mare printre oameni. Doamne, Te rog să ne dai astăzi aceste binecuvântări și fie să avem un timp măreț de binecuvântări, în Numele lui Isus Hristos.

Audiență care ne ascuți la radio, ar trebui să fii aici ca să vezi această mulțime mai mare de cinci mii de oameni, care stau cu mâinile ridicate, lăudându-L pe Domnul Isus. Noi avem un Jubileu de modă veche și vă chemăm să vă alăturați și voi ca să-L lăudăm cu toții pe Domnul, să-L slăvim pe Dumnezeu pentru credința de modă veche pe care ne-a dat-o.

În această lume modernă în care trăim astăzi, și în care mintea oamenilor este pervertită, așa că se gândesc numai la rău, când delicvența juvenilă se vede peste tot, Dumnezeu toarnă Duhul Său cel Sfânt, zi de zi și noapte de noapte, chiar și în această după-amiază, la Angelus Temple. Duhul Sfânt este aici! Dumnezeu este aici ca să-și binecuvânteze poporul.

Aș vrea ca cei care ne ascultați la radio, să puteți fi prezenți ca să vedeți ce se întâmplă aici, să aveți această adunare minunată a poporului lui Dumnezeu, această unitate în Duhul. Toate barierele denominaționale au fost dărâmate, iar oamenii Îl primesc pe Domnul Isus cu o inimă și un gând. Ce timp minunat! Oh, să ne deschidem inimile; să ne ridicăm glasurile, mâinile și inimile spre Hristos și să primim botezul Duhului Sfânt, revărsarea Lui. Dacă sunteți hotărâți să-L primiți, dacă Îl doriți cu adevărat, veniți!... Dar înainte de toate, trebuie să flămânziți și să însetați după El, deoarece Biblia spune: „*Ferice de*

*cei flămânzi și însetați după
neprihănire, căci ei vor fi săturați!” (Matei
5.6).*

Tată ceresc, în timp ce părăsim transmisiunea
în direct, Te rugăm să îngădui ca Duhul
Sfânt să aprindă acest oraș și toată țara, și să readucă o altă trezire de modă
veche, pentru ca puterea lui Dumnezeu să se reverse peste adunare. Vindecă
bolnavii și pe cei aflați în nevoi, de pretutindeni, Doamne, și adună-Ți slavă
în Numele lui Isus Hristos... Amin.

- Amin -